

Разом з тим, у нашій державі гостро поставлені питання щодо проблеми попередження жіночої злочинності в цілому. Тож, на мою думку, одним з найважливіших умов досягнення успіху в даній сфері є відмінне від сучасного, інше становище суспільства. Тобто жінка повинна відчувати принципово інакший життєвий статус - перш за все, матері та дружини, а держава у свою чергу повинна забезпечити фінансову та матеріальну стабільність і надати можливість жінці заробляти, та зайняти більш гідне становище у суспільстві.

Список використаних джерел:

1. Волошанівська Т.В. жіноча злочинність: причини та тенденції розвитку в Україні/ Волошанівська Т.В // Перспективні напрямки розвитку сучасної юридичної науки. м. Київ.-2014 р.-с.162
2. Гаргат-Українчук О.М. Причини та умови жіночої злочинності/ О.М. Гаргат-Українчук // Прикарпатський юридичний вісник. - 2014. - №4 - С.182.
3. Блага А.Б. Жіноча корислива насильницька злочинність в Україні: сучасний стан проблеми / А. Б. Блага // Вісник Луган. інституту внутр. справ МВС України. – 2000 –Вип. 1 – С. 222.
4. Павленко І.В., Нікітченко С.В. Жіноча злочинність і суспільство / Павленко І.В., Нікітченко С.В// Юридичний журнал. - 2008. - № 3 - С.85.

Харченкова Н.М., студентка

Науковий керівник: Лускатов О.В., к.ю.н., доцент,
професор кафедри кримінально-правових
дисциплін юридичного факультету
(Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ)

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВІДБРАННЯ ЗРАЗКІВ ДЛЯ ПОЧЕРКОЗНАВЧОЇ ЕКСПЕРТИЗИ

Для вирішення поставлених експерту завдань і підготовки об'єктивного висновку, особливо коли його підготовка потребує проведення

ідентифікаційних досліджень, експертові слід надати не лише об'єкти дослідження, а й відповідні порівняльні зразки. Однією з найпоширеніших та, можливо, найскладніших криміналістичних експертиз, які проводять у межах кримінального провадження, є судово-почеркознавча.

На сьогодні належне відібрання зразків для вказаного виду дослідження залишається важливою і доволі актуальною проблемою.

На думку Узунової О.В у експертів все частіше виникають певні труднощі, які зумовлені насамперед недостатньою підготовкою матеріалів для проведення досліджень, що надходять від слідчих і суддів та недостатньою обізнаністю сторін у питаннях методики проведення цього виду експертизи, а це впливає на якість та терміни виконання досліджень [4, с. 127].

Кравченко О.А зазначає, що найважливішим тактичним правилом відбору зразків письма та підпису є наявність самого факту виконання їх самим підозрюваним, обвинуваченим, потерпілим. Тому вилучені рукописи та підписи перш за все пред'являються особі для огляду та посвідчуються, що вони виконані саме нею. Після встановлення належності зразків почерку, слідчий або спеціаліст попередньо їх вивчає з метою визначення достатності та придатності для експертного дослідження [5, с. 3].

Перше проблемне питання, яке постає при проведенні почеркознавчої експертизи, пов'язане саме з процесом відібранням зразків почерку. Залежно від обставин справи зразки для почеркознавчої експертизи відбираються надиктовуванням або переписуванням тексту. З цього приводу, Шляхов А.Р. зазначає, що найбільш розповсюдженою помилкою на даному етапі є відбір зразків почерку з таким же змістом, як і спірний текст, або відбір зразків підпису списуванням, змалюванням спірних текстів або підписів. Такі зразки є непридатними і не можуть допомогти у встановленні істини. Якщо ж для проведення почеркознавчої експертизи не будуть надані належні зразки почерку та підпису особи, щодо якої призначено експертизу, то в цій ситуації не допоможуть ані висока кваліфікація експерта та його багаторічний досвід, ані використання найсучасніших методів проведення досліджень [1, с. 38].

При отриманні зразків почерку, як правило, доцільно диктувати текст досліджуваної рукописи. Текст диктується рівним, спокійним голосом, досить ясно, без виділення і підкреслення інтонацією, особливостей написання окремих слів та їх частин. Саме на даному етапі дослідження слідчі припускаються певних помилок, наприклад, коли примушують людину, що пише, відтворювати букви певної форми, писати крупніше, дрібніше, з певним нахилом, ставити знаки переносу і пунктуації в певних місцях, вимагати того чи іншого розміщення тексту і т.п. В такому разі експериза вже буде проведена неякісно та не надасть бажаного результату. Кузнєцова Т.В. звертає увагу на те, що важливою та доволі актуальною проблемою почеркознавчої експертизи залишається підробка підписів. У зв'язку з розвитком технічних засобів, способи підробки підписів набули новий рівень, наприклад, відтворення підпису за допомогою плоттера, відтворення підпису на струменевому принтері в режимі економного друку з подальшим обведенням. У цій ситуації виникає проблема можливості використання ксерокопій документів для проведення почеркознавчої експертизи. Сучасні способи підробки документів вимагають більш ретельного дослідження спеціаліста в цілях виявлення ознак фальсифікації документа [6, с. 251].

Підготовка порівняльного матеріалу для почеркознавчого дослідження залишається окремою проблемою. Правильність висновків експерта багато в чому залежать від обсягу і якості наданого порівняльного матеріалу (вільних, умовно-вільних, експериментальних зразків почерку й підписів передбачуваного виконавця) [2, с. 271].

Гоменюк І.М з приводу даного питання зазначає наступне: «Якісними є порівняльні зразки, які можна зіставити з досліджуваними зразками (підписами, рукописами) за часом виконання (вони мають належати до того самого періоду часу, що і досліджувані, або бути виконані з незначним розривом у часі), за видом документа, мовою та змістом, матеріалами письма та, якщо це можливо, за тих самих умов виконання. Але на практиці зазначені норми та вимоги до

порівняльного матеріалу грубо порушують, а в окремих випадках взагалі не виконують» [3, с. 124].

Тож, щоб якісно провести даний вид експертизи потрібно дотримуватись низки правил, які нажаль нерідко порушуються, що призводить до невірних висновків експертів. Наразі існують наступні проблеми при відібранні зразків почерку: по-перше, слідчі часто допускають помилки при надиктовуванні тексту, при підготовці порівняльних матеріалів для даної експертизи, по-друге, це необізнаність сторін у питаннях методики проведення цього виду експертизи, по – третє, експериментальні зразки почерку відбираються неякісно та в недостатній кількості, тобто не враховується зміст спірного тексту, матеріал письма, пишучий прилад, умови письма тощо.

Для того аби уникнути цих проблем, та провести почеркознавчу експертизу на належному рівні, необхідно залучати до відбирання зразків компетентних працівників, які знають усі тонкощі здійснення даного виду експертизи.

Список використаних джерел:

1. Судебно-почерковедческая экспертиза / Шляхов А.Р., Манцетова А.И., Орлова В.Ф. – М., 1971
2. Сохранич Т.В. Значення якісного порівняльного матеріалу в судово почеркознавчій експертизі / Сохранич Т.В., Абросимова В.Г., // Теорія та практика судової експертизи і криміналістики/ .- 2011.- № 11. - с. 277
3. Гоменюк І.М., Зразки для судової почеркознавчої експертизи: проблемні питання одержання та можливі шляхи їх вирішення // І.М.Гоменюк, С.Й. Гонгало /Криміналістичний вісник № 1.-2016.- с. 210.
4. Узунова О.В. Деякі проблемні питання почеркознавчих досліджень у сучасних умовах нового процесуального законодавства України / Калюга К.В // Вісник Запорізького національного університету/.-2014.-№ 1. - с. 217
5. Кравченко О. А. Тактика одержання деяких видів зразків для експертного дослідження за участю спеціалістів / О.А. Кравченко [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://archive.nbuv.gov.ua>. — 27.05.2013

6. Кузнецова Т.В. Системазнак «друкованого» почерку: перспективита можливість вдосконалення / Т.В. Кузнецова // Теорія та практика судової експертизи і криміналістики. — 2010.- с. 255.

Чайка І.О., студентка,

Науковий керівник: Шиян А.Г.,

доцент кафедри кримінально-правових дисциплін
юридичного факультету

(Дніпропетровський державний університет
внутрішніх справ)

ПРИВАТНА ДЕТЕКТИВНА ДІЯЛЬНІСТЬ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Приватну детективну діяльність було започатковано в правоохоронній практиці наприкінці минулого століття, коли суспільство дійшло висновку, що успішно реалізувати правоохоронні функції (навіть традиційно сталі) можуть не лише державні органи. Саме в цей період у країнах американського та європейського континентів виникла й почала стрімко розгортатися мережа приватних охоронних детективних і розшукових (останні два поняття мають спільне етимологічне походження від англ. detective – агент таємної служби розшуку й лат. detectio – розкриття) [1, с. 142] бюро, агенцій чи об'єднань. Удосконалюючи нормативно-правову базу, форми та методи власної діяльності, вони засвідчили свою ефективність, корисність і необхідність для суспільства.

Функціонування приватних детективів вважається таким, що значною мірою збільшує відповідальність державної правоохоронної системи за вчасне та високопрофесійне реагування на потреби ситуації у державі. У багатьох країн світу детективна діяльність є визнаною на державному рівні, врегульована законами та оптимально використовується для збільшення можливості громадян та юридичних осіб у захисті своїх законних прав та інтересів.